

Sygn. akt I CSK 743/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Wojciech Katner

Protokolant Justyna Kosińska

w sprawie ze skargi T. sp. z o.o. w R.
przeciwko J. S.A. w W.
o uchylenie wyroku Sądu Polubownego - Sądu Arbitrażowego
przy Krajowej Izbie Gospodarczej w W. z dnia 23 grudnia 2015 r.,
sygn. akt SA (...), SA (...),
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2019 r.,
skargi kasacyjnej skarżącej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. oddala skargę kasacyjną;**
- 2. zasądza od T. sp. z o.o. w R. na rzecz J. S.A. w W. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym do Sądu Arbitrażowego przy Krajowej Izbie Gospodarczej w W. T. sp. z o.o. w R. domagała się zasądzenia od J. S.A. w W. kwoty 7 794 973,90 zł z ustawowymi odsetkami od szczegółowo wskazanych kwot. W odpowiedzi na pozew J. S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz wystąpiła z pozwem wzajemnym o nakazania T. sp. z o.o. w R. wydania 3000 m³ oleju napędowego oraz o zasądzenie odszkodowania w kwocie 4 560 364,53 zł z ustawowymi odsetkami.

Sąd Arbitrażowy przy Krajowej Izbie Gospodarczej w W. wyrokiem z dnia 23 grudnia 2015 r. zasądził od strony pozwanej - powodowej wzajemnie J. S.A. w W. na rzecz strony powodowej - pozwanej wzajemnie T. sp. z o.o. w R. kwotę 534 727,48 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2015 r. do dnia zapłaty oraz nakazał stronie powodowej - pozwanej wzajemnie wydanie stronie pozwanej - powodowej wzajemnie 3000 m³ oleju napędowego 10 ppm (FAME), a w pozostałych częściach oddalił powództwo główne i wzajemne.

Z motywów Sądu Arbitrażowego wynikało, że strony łączyła umowa z dnia 1 marca 2004 r. w sprawie składowania i przechowywania zapasów obowiązkowych paliw ciekłych, którą strona pozwana - powodowa wzajemnie wypowiedziała z dniem 13 czerwca 2013 r., na podstawie § 9 ust. 3 pkt c w wersji wprowadzonej aneksem nr 9 z dnia 20 lutego 2009 r., który stanowił, że umowa może zostać wypowiedziana przez każdą ze stron w dowolnym momencie, lecz nie przed upływem 5 lat od dnia wejścia jej w życie, z zachowaniem 12 miesięcznego okresu wypowiedzenia, którego bieg rozpocząć się mógł nie wcześniej niż po upływie 5 - letniego okresu obowiązywania tej umowy. Wprawdzie strona pozwana - powodowa wzajemnie w piśmie z dnia 19 kwietnia 2012 r., doręczonym stronie powodowej - pozwanej wzajemnie w dniu 23 kwietnia 2012 r., złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu, ale między stronami powstała wątpliwość co do jego skuteczności, ze względu na podaną w tym oświadczeniu podstawę, która nawiązywała do § 11 ust. 1 (iv) umowy, w wersji obowiązującej przed jej zmianą powołanym aneksem nr 9. Ostatecznie strona pozwana - powodowa wzajemnie w piśmie doręczonym stronie powodowej-pozwanej

wzajemnie skorygowała podstawę wypowiedzenia, powołując się właśnie na § 9 ust. 3 pkt c umowy. Jednocześnie Sąd Arbitrażowy stwierdził, że wbrew stanowisku strony powodowej - pozwanej wzajemnie termin pięcioletni, o którym mowa w tym postanowieniu umownym nie mógł być liczony od dnia wejścia w życie aneksu nr 9, czyli od dnia 1 marca 2009 r., gdyż aneks nie stanowił nowej umowy, lecz zmianę umowy z dnia 1 marca 2004 r.

Sąd Arbitrażowy uzasadniając wysokość uwzględnionej części powództwa głównego zwrócił uwagę, iż strona pozwana - powodowa wzajemnie w piśmie z dnia 15 maja 2015 r. uznała część roszczenia strony powodowej - pozwanej wzajemnie o zapłatę, tj. w zakresie dodatkowego wynagrodzenia w łącznej kwocie 506 047,19 zł na podstawie faktur nr (...), z czego 71 309,40 zł za okres od 24-30 kwietnia 2013 r., 308 194,81 zł za maj 2013 r. i 126 542,98 zł za 1-12 czerwca 2013 r., przy czym kwota ta została podwyższona o stawkę podatku Vat, a następnie pomniejszona o kwotę 87 710,56 zł, którą strona pozwana-powodowa wzajemnie zapłaciła stronie powodowej jako wynagrodzenie za świadczone na podstawie umowy usługi w okresie od 24 do 30 kwietnia 2012 r. Z kolei motywując rozstrzygnięcie o ustawowych odsetkach od należności głównej stwierdził, że wobec uznania przez stronę pozwaną - powodową wzajemnie części roszczenia w powołanym piśmie, które wpłynęło do Sądu Arbitrażowego w dniu 18 maja 2015 r., termin zapłaty odsetek biegnie od tej daty, jako daty wymagalności. Powództwo wzajemne zostało przez Sąd Arbitrażowy uznane za zasadne jedynie w zakresie roszczenia o wydanie, gdyż z raportu magazynowego wynikało, iż w bazie paliw prowadzonej przez stronę powodową - pozwaną wzajemnie znajduje się olej napędowy składowany przez stronę pozwaną - powodową wzajemnie w ilości 3 000 m³.

Strona powodowa - pozwana wzajemnie wniosła do Sądu Apelacyjnego w (...) skargę o uchylenie wyroku Sądu Arbitrażowego w części, w jakiej oddalone zostało powództwo główne oraz uwzględniono powództwo wzajemne, z powołaniem się w trzynastu zarzutach na naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego RP i podstawowych zasad postępowania przed sądem polubownym.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny oddalił skargę w całości i zasądził od strony powodowej - pozwanej wzajemnie na rzecz strony pozwanej - powodowej wzajemnie kwotę 2 400 zł tytułem kosztów postępowania. Odnosząc się do wskazanych w skardze o uchylenie wyroku sądu polubownego poszczególnych podstaw zaskarżenia, stwierdził, że żadna z nich nie zasługuje na uwzględnienie, jakkolwiek pewne zastrzeżenia może budzić rozstrzygnięcie w odniesieniu do roszczenia odsetkowego od zasądzonej na rzecz strony powodowej - pozwanej wzajemnie należności głównej. Sąd Arbitrażowy przyjął bowiem w tej materii za początek biegu tych odsetek datę uznania długu przez stronę pozwaną - powodową wzajemnie, pomijając terminy zapłaty wynikające z faktur Vat. Jednak w ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do kwalifikowania tego uchybienia za pozostające w sprzeczności z podstawowymi zasadami porządku prawnego RP, zwłaszcza, że strony oddając spór pod osąd sądu polubownego, dają wyraz prymatu postawy koncyliacyjnej, a chęć dobrowolnego spełnienia świadczenia mogła w tych warunkach znaleźć uznanie i aprobatę Sądu Arbitrażowego.

W skardze kasacyjnej T. sp. z o.o. w R. zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w części, w jakiej została oddalona skarga o uchylenie wyroku Sądu Arbitrażowego przy Krajowej Izbie Gospodarczej w W. z dnia 23 grudnia 2015 r., oddalającego roszczenie skarżącego o zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 379 079,62 zł od dnia 18 czerwca 2013 r. do dnia 15 maja 2015 r. oraz od kwoty 155 647,86 zł od dnia 16 lipca 2013 r. do dnia 15 maja 2015 r. Zarzuciła naruszenie art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy Sąd Arbitrażowy zwolnił stronę pozwaną od obowiązku zapłaty odsetek od dnia ich wymagalności wynikającego z umowy, na tej podstawie, że strona pozwana uznała w części zasadność żądania pozwu co do kwot głównych, przy czym podstawą zasądzenia kwot głównych przez Sąd Arbitrażowy nie było uznanie roszczenia przez stronę pozwaną, lecz dokonana ocena podstaw pozwu, co winno zostać zakwalifikowane jako naruszenie przez Sąd Arbitrażowy podstawowych zasad porządku publicznego.

We wnioskach skargi kasacyjnej skarżąca domagała się uchylenia wyroku Sądu drugiej instancji w zaskarżonej części i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną J. S.A. w W. domagała się jej oddalenia z zasądzeniem kosztów postępowania kasacyjnego. Na rozprawie kasacyjnej dodatkowo zarzuciła, iż konstrukcja sformułowanej w skardze kasacyjnej podstawy zaskarżenia jest wadliwa, co powinno skutkować jej odrzuceniem, skoro przepis art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. nie może stanowić, podobnie jak np. art. 385 k.p.c., samodzielnej podstawy kasacyjnej. W ocenie strony pozwanej - powodowej wzajemnie skarżąca powinna była powiązać z tym przepisem właściwą normę prawa materialnego lub procesowego, których naruszenie może być zakwalifikowane jako uchybienie podstawowym zasadom porządku prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

I. Skarga kasacyjna zawiera elementy konstrukcyjne, w tym prawidłowe, pod względem formalnym, przytoczenie podstawy kasacyjnej oraz jej uzasadnienie, jak tego wymaga art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., a w związku z czym, nie podlega odrzuceniu. W przedstawionym zarzucie, skarżąca wskazując na naruszenie art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c., który stanowi procesową podstawę uchylenia wyroku sądu polubownego, odwołała się do umowy, w której został określony termin płatności świadczenia, według innych zasad, niż to ostatecznie przyjął Sąd Arbitrażowy, przez co jej zdaniem doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego, zaś w uzasadnieniu skargi kasacyjnej powołała się na art. 481 § 1 k.c. regulujący skutki prawne opóźnienia dłużnika w spełnieniu świadczenia pieniężnego.

II. Klauzula porządku publicznego jak każda klauzula generalna jest niedookreślona, co pozostawia sądowi orzekającemu w konkretnej sprawie szeroki zakres dyskrepcjonalności. Przy jej stosowaniu nie chodzi o to, by orzeczenie sądu polubownego było zgodne ze wszystkimi wchodzącymi w grę bezwzględnie obowiązującymi przepisami, lecz o to, czy wywołało ono skutek sprzeczny z podstawowymi zasadami krajowego porządku prawnego. Merytoryczna kontrola orzeczeń sądów polubownych jest zatem ograniczona do naruszenia zasad

porządku prawnego. Istnieje duża autonomia postępowania polubownego, całkowicie zgodna z zamierzeniami ustawodawcy, ograniczająca możliwości kontrolne sądu powszechnego. Strony decydując się na poddanie sporu sądowi polubownemu muszą się więc liczyć z tymi uwarunkowaniami, polegającymi także na nikłej kontroli zewnętrznej jego wyroków (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2008 r., V CZ 42/08, nie publ.). Nie oznacza to jednak, że w razie poddania sporu rozstrzygnięciu sądu polubownego, strony muszą godzić się na każdy rodzaj uchybień tego sądu o charakterze procesowym i merytorycznym.

Przez podstawowe zasady porządku prawnego stanowiące podstawę oceny wyroku sądu polubownego należy rozumieć nie tylko normy konstytucyjne, ale i naczelne zasady w poszczególnych dziedzinach prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2015 r., I CSK 26/15, nie publ.), a badanie sprawy w zakresie podstawy uchylenia wyroku z art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. nie może wykraczać poza kwalifikowane naruszenie prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2015 r., I CSK 922/14, nie publ.). Klauzula porządku publicznego obejmuje zarówno podstawowe zasady porządku prawnego o charakterze procesowym, jak i materialnoprawnym. Porządek publiczny w płaszczyźnie procesowej może być podstawą oceny wyroku sądu polubownego w dwóch aspektach. Po pierwsze, ocenie podlega zgodność procedury, która doprowadziła do wydania wyroku sądu polubownego z podstawowymi procesowymi zasadami porządku prawnego, a po drugie, skutki wyroku arbitrażowego z punktu widzenia ich zgodności z procesowym porządkiem publicznym, tj. czy dają się pogodzić z systemem prawa procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2012 r. I CSK 312/11, nie publ.). Z kolei naruszenie przez sąd polubowny prawa materialnego właściwego dla rozstrzygnięcia stosunku prawnego, z którego wynikał spór poddany pod osąd sądu polubownego, uzasadnia uchylenie jego wyroku jedynie wtedy, gdy łączy się z pogwałceniem podstawowych zasad porządku prawnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 r. I CSK 53/09, OSNC-ZD 2010, nr 1, poz. 25).

O zgodności, czy niezgodności wyroku sądu polubownego z podstawowymi zasadami porządku prawnego rozstrzyga treści tego wyroku; nie można natomiast dokonywać takiej oceny na podstawie faktów i dowodów nieznanymi sądowi

polubownemu. Ze względu na niedookreśloność klauzuli porządku publicznego nie jest możliwe sformułowanie zamkniętego katalogu zasad, których naruszenie prowadzi do takiej kwalifikacji. Oceny w tej materii należy dokonać elastycznie, z uwzględnieniem okoliczności faktycznych konkretnej sprawy oraz skutków dla skarżącego, do których prowadzi naruszenie przez sąd polubowny określonych przepisów prawa procesowego lub prawa materialnego, właściwych ze względu na łączący strony stosunek prawny.

III. Zgodnie z art. 1194 § 1 i 2 k.p.c. sąd polubowny rozstrzyga spór według prawa właściwego dla danego stosunku prawnego, a gdy strony go do tego wyrażnie upoważniły - według ogólnych zasad prawa i zasad słuszności. W każdym jednak przypadku sąd polubowny bierze pod uwagę postanowienia umowy oraz ustalone zwyczaje mające zastosowanie do danego stosunku prawnego. W niniejszej sprawie Sąd Arbitrażowy wskazał, że rozstrzygnięcie sporu nastąpiło według prawa polskiego i powołał się też na § 13 umowy, którym strony w zakresie w niej nieuregulowanym odwołały się do odpowiednich przepisów, m.in. kodeksu cywilnego.

Skarżąca kontestuje orzeczenie Sądu Arbitrażowego w zakresie rozstrzygnięcia o należności odsetkowej od zasądzonego świadczenia głównego, zarzucając jego sprzeczność z postanowieniami umowy, w której strony określiły termin płatności, a w konsekwencji naruszenie art. 481 § 1 k.c. Wymagalność świadczenia pieniężnego wynikającego ze stosunku umownego strony mogą uregulować według własnego uznania, a postanowienia w tym zakresie mają znaczenie dla ustalenia terminu, z upływem którego dłużnik popada w opóźnienie, czego skutkiem jest uprawnienie wierzyciela do żądania odsetek. W wyroku z dnia 18 października 2006 r., II CSK 123/06 (nie publ.), wydanym na gruncie poprzedniego stanu prawnego (tj. art. 712 § 1 pkt 4 k.p.c.), Sąd Najwyższy uznał, że wyrok sądu polubownego, który został wydany z naruszeniem zasady, iż odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego należą się od dnia popadnięcia dłużnika w opóźnienie, uchybia praworządności; w sprawie sąd polubowny zasądził odsetki za okres dwóch lat poprzedzających powstanie stanu opóźnienia w spełnieniu świadczenia.

Nie można zatem z góry wykluczyć, że ze względu na skutki dla strony skarżącej, wyrok sądu polubownego zasądający odsetki od innej daty niż wynikająca z postanowień umowy i właściwych przepisów prawa, będzie sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku publicznego, zwłaszcza, gdy rozbieżność czasowa jest znaczna, co może prowadzić do pozbawienia wierzyciela świadczenia, względnie bezpodstawnego obciążenia dłużnika obowiązkiem płacenia nienależnych wierzycielowi odsetek. Strony określiły w umowie, że płatność za usługi będzie następowała na podstawie faktury wystawionej na koniec miesiąca z terminem płatności do dnia 15 dnia każdego następującego po miesiącu, którego te usługi dotyczą (§ 7 ust. 6). W związku z czym, płatność za usługi świadczone w kwietniu 2013 r. powinna była nastąpić do 15 maja 2013 r., a za maj i czerwiec 2013 r., odpowiednio do 15 czerwca i 15 lipca 2013 r.

Zważywszy jednak na to, że odsetki za opóźnienie mają charakter świadczeń ubocznych zależnych od istnienia świadczenia głównego, w postępowaniu przed sądem polubownym istotne są również okoliczności, które zadecydowały o określeniu daty początkowej świadczenia odsetkowego.

W pisemnych motywach rozstrzygnięcia Sąd Arbitrażowy przyjmuje, że zawarta przez strony umowa z dnia 1 marca 2004 r. została wypowiedziana przez stronę pozwaną - powodową wzajemnie ze skutkiem na dzień 13 czerwca 2013 r., wskazując, że potwierdzeniem tego stanowiska jest uznanie przez spółkę J. roszczenia strony powodowej - pozwanej wzajemnie za świadczone usługi w okresie od dnia 23 kwietnia 2013 r. do dnia 13 czerwca 2013 r. Jednocześnie utożsamiał termin wymagalności tego świadczenia, którego termin spełnienia wynikał z umowy, z datą uznania roszczenia powołując się w dodatku na przepis art. 123 § 1 pkt 2 k.c., który nie miał w sprawie znaczenia, skoro nie był podnoszony zarzut przedawnienia. Oczywiście, uzasadnienie wyroku sądu polubownego nie podlega unormowaniom określonym w art. 328 § 2 k.p.c., ale sprzeczności w motywach rozstrzygnięcia, a zwłaszcza stosownie nieadekwatnych w danej sprawie przepisów prawa materialnego, w razie wniesienia skargi wymagają szczególnie wnikliwej analizy stanu faktycznego, w którym zapadło orzeczenie sądu polubownego. Wprawdzie na tę sprzeczność zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny, ale stwierdził ogólnie,

że przez wzgląd na zasady obowiązujące przy orzekaniu przez sąd polubowny, brak podstaw do zakwalifikowania tego uchybienia, jako godzącego w podstawowe zasady porządku prawnego.

W stanie faktycznym sprawy, który był podstawą rozstrzygnięcia, pomimo niedoskonałości motywacji prawnej Sądu Arbitrażowego w zakresie roszczenia odsetkowego oraz zbytniej ogólnikowości oceny Sądu Apelacyjnego orzeczenia Sądu Arbitrażowego w tym przedmiocie pod kątem zarzutu naruszenia klauzuli porządku publicznego, ostatecznie należało uznać, że wyrok Sądu Arbitrażowego nie jest sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku prawnego RP, zaś zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego odpowiada prawu.

Niesporne było, że strona pozwana - powodowa wzajemnie pismem z dnia 19 kwietnia 2012 r. złożyła powódce wypowiedzenie umowy składu na podstawie § 11 ust. 1 (iv), powołując się przy tym na okoliczność, iż decyzją Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych z dnia 28 marca 2012 r. została wykreślona z rejestru podmiotów obowiązanych do tworzenia i utrzymywania obowiązkowych zapasów ropy naftowej i paliw. Według tego postanowienia, strona pozwana jako składująca miała prawo wypowiedzenia umowy, jeżeli zostanie z mocy prawa zwolniona z obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów paliw płynnych; umowa wówczas traciła moc po 6 miesiącach od dnia powiadomienia o wypowiedzeniu strony powodowej. Pierwotnie umowa została zawarta na okres od 1 marca 2004 r. do 31 grudnia 2009 r. (§ 11 ust. 1). W dniu 20 lutego 2009 r. strony w nawiązaniu do listu intencyjnego z dnia 25 marca 2008 r. podpisały aneks do umowy z dnia 1 marca 2004 r., przedłużając jej obowiązywanie do 31 marca 2017 r. W odpowiedzi na wypowiedzenie, strona powodowa poinformowała o wątpliwościach odnośnie do kwalifikacji umownej podstawy wypowiedzenia. W piśmie z dnia 12 czerwca 2012 r. strona pozwana wskazała, że błędne określenie podstawy wypowiedzenia nie ma wpływu na jego skuteczność i rozpoczęcie biegu, ponieważ została przez nią wyrażona wola wypowiedzenia umowy. Taki skutek wystąpiłby także w razie niepodania jakiegokolwiek podstawy wypowiedzenia i dlatego dla uniknięcia wątpliwości wskazała podstawę wypowiedzenia określoną w § 9 ust. 3 lit. c aneksu nr 9 do umowy. Należy zauważyć, że § 9 ust. 3 lit. c rzeczywiście nie

wymagał podania przyczyny wypowiedzenia, natomiast określał dłuższy, bo roczny termin wypowiedzenia.

W powołanym przez Sąd Arbitrażowy piśmie z dnia 15 maja 2015 r., strona pozwana - powodowa wzajemna podała, że wskazanie w piśmie z dnia 19 kwietnia 2012 r. nieistniejącej podstawy wypowiedzenia umowy składu i określenie prawidłowej podstawy w dniu 12 czerwca 2012 r. może, co najwyżej, skutkować przyjęciem, że wypowiedzenie umowy składu nastąpiło z tym ostatnim dniem. Jednak jej zdaniem do skutecznego wypowiedzenia umowy doszło w dniu 23 kwietnia 2012 r. ale trzeba rozważyć konsekwencje poglądu alternatywnego i w konsekwencji uznanie przez Sąd Arbitrażowy, że do skutecznego wypowiedzenia doszło dopiero w dniu 12 czerwca 2012 r. może jedynie skutkować przesunięciem daty rozwiązania umowy i uwzględnieniem części roszczeń strony powodowej za okres od 24 kwietnia 2013 r. do 12 czerwca 2013 r.

W istocie, Sąd Arbitrażowy dokonał nadinterpretacji oświadczenia strony pozwanej, przypisując jej uznanie żądania pozwu za powyższy okres. Podstawa przewidziana w § 9 ust. 3 lit c umowy stanowiła ogólne uprawnienie stron do jej wypowiedzenia, nie wymagające wskazania jego przyczyny. W tej sytuacji, stanowisko strony pozwanej, iż jej oświadczenie o wypowiedzeniu z dnia 19 kwietnia 2012 r., aczkolwiek oparte na formalnie nieistniejącej już podstawie, wyrażało jej wolę rozwiązania umowy i skutecznie rozpoczęło bieg wypowiedzenia, nie było oczywiście bezpodstawne, zważywszy, że umowa w wersji po uwzględnieniu postanowień aneksu nr 9, dopuszczała wypowiedzenie umowy, a jedynie w zależności od podstawy określała odmienne terminy wypowiedzenia. Strona pozwana konsekwentnie z tym stanowiskiem płaciła należności za świadczone usługi do upływu terminu rocznego, liczonego od dnia 23 kwietnia 2012 r. (data doręczenia stronie powodowej wypowiedzenia z dnia 19 kwietnia 2012 r.). Dookreślenie podstawy wypowiedzenia, w związku z podniesionymi przez stronę powodową zastrzeżeniami, nastąpiło w dniu 12 czerwca 2013 r. Rozwianie wątpliwości w zakresie samej podstawy wypowiedzenia miało znaczenie nie dla samej zasady wypowiedzenia, lecz jego terminu. Z podania nawet wadliwej podstawy wypowiedzenia umowy wynika niewątpliwa wola rozwiązania umowy, skoro umowa przewidywała też możliwość wypowiedzenia bez podania przyczyny.

W tych okolicznościach przyjęcie przez Sąd Arbitrażowy daty początkowej naliczania odsetek ustawowych od dnia pisma strony pozwanej, w którym, co wątpliwe, Sąd Arbitrażowy dopatrzył się jednoznacznego uznania należności głównej, nie może być zakwalifikowane jako naruszające podstawowe zasady porządku prawnego RP. Odpowiada zasadom słuszności i uwzględnia interesy obu stron procesu. Wprawdzie bowiem Sąd Arbitrażowy dokonał korzystnej dla strony pozwanej-powodowej wzajemnie oceny prawnej w zakresie roszczenia odsetkowego, ale z drugiej strony interpretacja okoliczności dotyczących czasu trwania umowy, co miało przełożenie na zasadność roszczenia głównego, była z kolei korzystna dla strony powodowej - pozwanej wzajemnie. Oczywiście, należy też mieć na uwadze pogląd strony powodowej - pozwanej wzajemnie w kwestii odnoszącej się do oznaczenia daty, od której, w jej ocenie, mógł rozpocząć się bieg pięcioletniego terminu wypowiedzenia. Jednak w tej materii, stanowisko Sądu Arbitrażowego było stanowcze, oparte na wykładni bardziej klarownych postanowień aneksu nr 9 do umowy z dnia 1 marca 2004 r., które nie dawały podstaw do uznania tego aneksu za nową umowę.

Z tych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 8 ust. 1 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, j. t. Dz. U. z 2018, poz. 265. w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. 2016, poz. 1667).